

המפרק פינחס גולדשטיין (מימין) והבן אברהם צוריאנו (משמאל), ליד אשתו נורית בת'יער) בבית המישפט: סידרה בהמשכים

„שושלת" תל-אביבית:

ההגדרה לבית צוריאנו

אל דסט, העולם הזה

ושלט בכל נכסיו. התצהירים הוגשו עליידי האח הסיעודי שטיפל במנוח עד יום מותו, ושהיה מטייל איתו כמה פעמים בשבוע ברחוב דיונגוף. האב היה מרוחק לכסאי-גלגלים. לדברי המטפל, שרל עטל, פגש האב בטוילים אלה באנשים שונים ומיטפטט איתם. כאשר עברו ליד מכוון ד'אנה, הנמצא ברחוב דיונגוף והשייד לבן, אהרון, נהג האב לעצור ולשוחח עם הבן ועם העובדים במכוון.

לדברי המטפל נהגו גם הבנות לבקר את אביהן ללא כל הגבלה, ונהגו להתווכח איתו ועם אשתו על האמון הרב שהוא נותן בכניו. עד מותו היה האב צלול כדעתו, הירבה לשחק בקלפים וידע אילו קלטות הוא רוצה לראות בווידיאו. „בשנה האחרונה חל שיפור ניכר במצבו, והוא אמר לי מדי פעם שהוא מקווה להבריא ולהלך בכוחות עצמו, ואז יטפל בענייני החברה וירסן את בתו החצופה, מרים, והוא עוד יראה לה איך צריך להתנהג.”

נכדו של המנוח, יצחק („צחי") צוריאנו, בנו של אהרון, הקרוי על שם סבו המנוח, הצהיר כי בחצי השנה האחרונה לחיי הסב, נהג לטפל בו באופן קבוע בוקר וערב. הוא עזר לו לקום מהמיטה, הושיכו בכסאי-גלגלי לים, עזר לו כשרותים ועשה איתו טוילים ותרגילי-הליכה. הוא נהג לאכול עם סבו וסב תן ארוחת-צהריים מדי יום, ועבור פעולותיו אלה קיבל שכר מחברת יח'אל.

הנכד טוען כי גם לפני התלונן הסב על חוצפתה הרבה של בתו מרים, שגולה ממנו את דירת-הפנסהאוז וניסתה להכריז עליו כי על פסולתיו. לדברי הנכד, הביע האב כעס גם על כנותיו האחרות, שלדעתו תמכו במרים, למרות שהכחישו זאת לפניו.

הוראה מהוראות הצוואה בטלה. המריבה הפכה כליכך נרירה וכואבת, שהאם הקשישה כינתה את בנותיה, בעדותה בבית-המישפט, „נחשים”.

קלפים וקלטות

ה בנים, מצידם, לא טמנו את ידם בצלחת. הם הביאו לפני בית-המישפט תצהירים רבים על מצבו של המנוח סכור לפטירתו, ותיארו אותו כאדם שלמרות מיגבלותיו הגופניות ידע היטב את רצונו,

היתרים כחוק לשהות בשעות החשיכה בתחומי הקו הירוק בעיר תל-אביב. פועלים אלה, המשתמשים בפועל בדירות שבכניו, מרעישים, מלכלכים ומזיקים, ומהווים סיכון ביטחוני של ממש לכניו, לדירורו, לנו ולכניי מישפחותינו.”

האחות טוענת כי בשלב מסוים העזו האחים להשכיר דירה בכניו למכוני-עיסוי, שלא קיבל רישיון ושטימם בעצם למטרות זנות, ורק בהתערבות השילטונות חדל השימוש בדירה למטרה פסולה זו.

בבקשה לפסילת הצוואה, שהגישו כל ארבע הבנות, הן טענו כי האחים עשו קנוניה עם האם, בעוד שהאב היה עדיין בחיים, ועקב מחלותיו וגילו איבר כבר שליטתו בעניינים. כך התמנו הבנים בצוואתו כמנהלים בחברת יח'אל לנצח, דבר שאינו חוקי, לדברי זועציהן המישפטיים של הבנות. הבנים עשו הכל כדי לרוקן את נכסיו של הזקן מתכולתם בעודו בחיים, כאשר הזרימו כספים רבים לשם פינוי דיריים מוגנים מהכניו שברחוב דיונגוף, ושיכנו בו פועלים ערביים.

הבנות טוענות כי האם היא אנאלפביתית, היודעת אך ורק לכתוב את שמה, ושהאב, שהיה מודע ליגבלותיה של אשתו, לא התכוון מעולם להוריש לה את רכושו. אלא שעקב מחלותיו המרובות, ביניהן פרקינסון בשלב מתקדם, נשללו ממנו כוח-הרצון וההכנה, והבנים, יחד עם האם, עשו יד אחת והחתימו אותו על צוואה שלא הבין ושלא רצה בה. הבת מרים מביעה ספק אם בכלל חתם האב על הצוואה, וטוענת כי באופן תאורטי ניתן היה להחליף ללא כל קושי את הדף הראשון בצוואה, שאינו חתום בידי המנוח, ובו כל ההוראות האופרטיביות. הבת מרים מצהירה כי אם אמנם יתברר שחשדותיה אמת, תבקש למצות את חומרת הדין עם האשמים.

היא טוענת כי האם והבנים — או מי מהם — נטלו חלק בעריכת הצוואה, ועליכך כל

שם אמו והטוענת כי היתה בתו האהובה — מפני שערכ מותו פנתה לבית-המישפט וביקש שה להכריז על אביה הקשיש כעל פסול-דין. היא טענה ששני אחיה ניצלו את מחלתו של האב ואת חולשתו והשתלטו על רכוש-המישפט פחה ועל אביה. יחד עם אמם הרחיקו הבנים מהאב את כנותיו ומנעו ממנו להיפגש איתן. היא טענה כי בתקופה האחרונה לחייו היה האב חולה, ואי-אפשר היה ליצור איתו קשר. זמן קצר אחרי הגשת הבקשה למינוי אפוטרור פוס נפטר האב, והבקשה נמחקה.

הסיכסוך עם הבת מרים נובע מכך שבתחילת 1986 התפתחה דירת-גג בת חמישה וחצי חדרים בכניו שברחוב דיונגוף. מרים התגוררה בדירה הפסולה מאז נישואיה, ב-1959. כאשר התפנתה הדירה הגדולה, השתלטה עליה מרים וצירפה אותה לדירתה. בכך יצרה לעצמה דירת-פנסהאוז השווה כחצי מיליון דולר.

האם והאחים הגישו תביעה לסלקה מהדירה, והאב הדיר אותה מצוואתו. לאחר מותו של האב הגישה אלמנתו, פנינה, בקשה לאיי שור צוואתו האחרונה.

ערבים ועיסוי

ט וענת הבת מרים, באחת מבקשרי תיה לבית-המישפט: רצונו האמיתי של אביה היה לתת לה ולמישפחתה את הזכות בדירה הגדולה, בגלל חיבתו המיוחדת אליהם. לדבריה, שני אחיה ואמה, שידעו על חיבה זו, חיבלו ברצונו של האב ואחרי מותו הירשו לעצמם לשקר בעזות-מצח ולומר שאין לה זכות לדירתה. „שני אחי השתלטו על נכסי-המישפחה, ועשו פעולות שמטרתן לסלק את דיירי הבית מהכניו, ולהמאס עליהם את המגורים בכניו בכדי לא לצמצם להתפנות. שני אחי הירשו לשוכרי-הדירות להכניס לכניו מיספר בלתי-מוגבל של פועלים או עובדים בלתי-מוזמנים, שאין בידם

הבנות מרגלית בללי ואביבה יניב אבא התרנו מאוד

אל דסט, העולם הזה